

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2754

гр. Варна , 03.08.2021 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в закрито заседание на трети август, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ирена Н. Петкова
Членове: Наталия П. Неделчева
мл.с. Лазар К. Василев

като разгледа докладваното от мл.с. Лазар К. Василев Въззивно гражданско дело № 20213100501847 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба с вх. № 286125/07.05.2021 г., депозирана от „ДИТСМАНН“ АД с ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Козлодуй“ №14, административна сграда - Блок А, ет.3, чрез адв. С.И. от САК, срещу **Решение № 261331/15.04.2021 г., поправено с Решение № 261784/28.05.2021г.**, постановени по гр. д. № 9572 по описа на РС-Варна за 2020 г., ГО, 47 съдебен състав, с които „Дитсманн“ АД с *** е осъдено да заплати на **ЕМ. ИВ. Д. с ЕГН *******, с адрес: ****, област Варна, **на основание чл. 200 КТ, сумата от 1 250 лева /хиляда двеста и петдесет лева/**, частичен иск от целия в размер на 40 000 лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в претърпени болки, страдания, настъпили в резултат на реализираната трудова злополука на 12.12.2019г., ведно със законната лихва върху присъдената сума, считано от датата на реализиране на трудовата злополука – 12.12.2019 г. до окончателното изплащане на задължението

В срока по чл. 263 от ГПК е постъпил отговор от въззиваемата страна ЕМ. ИВ. Д., действащ чрез адвокат Е.М. от ВАК.

I. По допустимостта на въззивното производство:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения преклузивен срок, визиран в чл. 259, ал. 1 от ГПК. Същата е редовна, съдържа изискуемите по чл. 260 от ГПК реквизити и приложения по чл. 261 от ГПК и е надлежно администрирана, поради което е процесуално допустима.

Легитимацията на страните съответства на произнасянето по обжалваното решение на районния съд. Сезиран е компетентен въззивен съд за проверка на подлежащ на обжалване акт при наличие на правен интерес от обжалване. Съдът приема, че въззивното производство е допустимо.

II. По доклада на въззивната жалба и отговора:

Въз въззивната жалба се твърди, че атакуваното съдебно решение е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при съществени нарушения на съдопроизводствените правила. Въззивникът сочи, че са нарушени нормите на чл. 51, ал. 2 от ЗЗД и чл. 201, ал. 2 от КТ, тъй като районният съд е пренебрегнал наличието на съществен принос на Е.Д. за настъпването на вредите. Счита, че от събраните по делото доказателства се установява, че ищецът, проявявайки груба небрежност, е допуснал най-малко две нарушения на правилата за безопасност и за осъществяване на изпитванията, като развива подробни доводи в тази насока. Поради това намира, че дружеството не следва да отговаря за вредите, претърпени от г-н Д. доколкото той сам е станал причина за настъпването на същите. ВРС обаче е постановил решение в обратния смисъл, като е отказал да съобрази съпричиняването на вредите от страна на пострадалия.

Въззивникът сочи, че отказът на съда да съобрази съпричиняването се дължи на съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неправилно прилагане на правилата на ГПК относно преклузията. Счита, че неправилно съдът е приел, че възражението е следвало да бъде релевирано в срока за отговор на исковата молба. Соци, че това разбиране съда е в пряко противоречие практиката на ВС (Решение №3204 от 23.12.1974 г. по гр. дело №2222/1974 г. на ВС, I-о г.о), съгласно която възражението за съпричиняване може да се направи по всяко време пред първата инстанция, но дори съдът е длъжен да съобрази съпричиняването и без възражение в тази насока.

Въззивната страна намира, че РС е допуснал съществено нарушение на съдопроизводствените правила и при събирането на доказателства по делото. Соци, че неправилно съдът не е уважил доказателственото искане на ответника за разпит на двама свидетели, като приел, че възражението за съпричиняване е преклудирано, респ. че за него не следва да се събират доказателства. Твърди, че така ВРС неправилно е препятствал доказването от страна на ответника и е нарушил правото на „Дитсманн“ АД на процесуална защита, а с това и два от основните принципи на гражданския процес - този на състезателното начало (чл.8 от ГПК) и този на равенството на страните (чл.9 от ГПК).

На следващо място сочи, че съдът неправилно е ценил и събраните по делото доказателства. Намира, че от анализа на доказателствата по делото се установява, че поведението на работниците на „Дитсманн“ АД по време на

изпитванията на съоръжението съществено се е отклонявало от дължимото, което в крайна сметка е довело до това, че ищецът Е.Д. се е намирал в близост до съоръжението при освобождаване на налягането от него. С това свое поведение той е станал основна, а възможно и единствена причина за трудовата злополука, респ. за вредите, чието обезщетение претендира. Въпреки това обаче, ВРС не е взел предвид тези доказателства, като е отказал дори да ги обсъди.

Отделно от горното счита, че решението на първоинстанционния съд е постановено в условията на плюс петитум, тъй като ищецът е претендирал обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 40 000 лв., като вредите включват и разтрогването на брака му. ВРС правилно приел, че разводът на ищеца няма отношение към трудовата злополука, но въпреки това постановил, че дължимото се на Е.Д. обезщетение е именно в размер на 40 000 лв., колкото ищецът е претендирал първоначално. След като ВРС е присъдил същото по размер обезщетение, отхвърляйки претенцията за неимуществени във връзка с развода на ищеца, то съдът е присъдил по-голямо по размер обезщетение за другите вреди, изтъкнати от г-н Д..

Предвид всичко изложено, моли обжалваното решение да бъде отменено, като вместо него бъде постановено друго, с което предявеният иск да бъде отхвърлен изцяло. Претендира присъждане на сторените разноски за двете съдебни инстанции.

Въззивникът релевира и доказателствено искане, което обосновава с изложеното от него становище за допуснати от ВРС съществени процесуални нарушения, а именно да бъдат допуснати до разпит двама свидетели, с чиито показания ще цели да установи поведението на ищеца Е.Д. по време на изпитванията, осъществени на 12.12.2019 г., както и съответствието на това поведение с вътрешните правила на работодателя за извършването на подобни дейности.

В отговора на въззивна жалба въззиваемият, чрез процесуалните си представители сочи, че намира изложената в обжалваното решение фактическа обстановка за пълна, правилна и кореспондираща със събрания доказателствен материал, поради което счита, че жалбата е неоснователна. Намира, че анализирайки доказателствата по делото поотделно и в тяхната съвкупност, решаващият състав правилно е обусловил извода, че Е.Д. е преживял болки и страдания, а причинените неимуществени вреди се намират в пряка и непосредствена връзка с настъпилата трудова злополука. Намира за правилно и заключението на съда, че съобразно преживените болки и душевни терзания, справедливото обезщетение изисква искът да бъде уважен в пълен размер.

По отношение на твърдението, че съдът неправилно не е съобразил твърденията за съпричиняване на вредите сочи, че същото е неоснователно,

доколкото възражението е несвоевременно въведено в производството. В условията на евентуалност сочи, че не са налице доказателства за твърдяната от насрещната страна груба небрежност. Твърди, че макар да няма легална дефиниция в КТ на квалификацията „груба небрежност“, то в практиката е изведено становище, че за да е налице тя, следва работникът или служителът да е съзнавал, че злополука може да настъпи, но със своята самонадеяност той се е надявал да предотврати вредите. Соци, че в случая няма данни за такова поведение от негова страна, а фактите обосноваващи намаляване отговорността на работодателя следва да бъдат установени по несъмнен начин, като доказателствената тежест е за работодателя.

Оспорва твърденията, че той е допуснал нарушения на правилата за осъществяване на изпитванията на съда под налягане, като излага подробни съображения в тази насока, като в допълнение сочи допуснати от работодателя нарушения на разпоредбите на редица нормативни актове. Намира за неоснователно и твърдението, че съдът е постановил решението си в условията на плюс петитум.

При изложените в отговора съображения, въззиваемата страна моли обжалваното решение да бъде потвърдено, като претендира и присъждане на сторените разноски пред въззивната инстанция.

В условията на евентуалност и в случай, че въззивният съд прецени, че следва да се разгледа възражението за съпричиняване, моли да бъде допуснат разпит на двама свидетели в режим на водене, с чиито показания ще цели да установи, че инструкциите на работодателя, респективно на ръководителя на екипа, са били в отклонение на правилата за тестване на съответното съоръжение.

Моли за допускане и на Съдебно инженерно-техническа експертиза, вещите лица по която да отговорят на изрично поставени 4 въпроса, свързани с процедурата за проверка и изпитания на съда под налягане, респективно спазени ли са процедурите, какви задължения имат работниците, собственика на съоръжението и пр.

По доказателствените искания:

Настоящият състав на съда намира, че доказателственото искане, релевирано във въззивната жалба, а именно да бъдат допуснати до разпит двама свидетели в полза на ответната страна, от разпита на които да се установи поведението на ищеца Е.Д. по време на изпитванията, осъществени на 12.12.2019 г., както и съответствието на това поведение с вътрешните правила на работодателя за извършването на подобни дейности, следва да бъде отхвърлено. Съображенията на съда в тази насока са следните:

Не е налице допуснато процесуално нарушение от страна на ВРС, което да даде основание по смисъла на чл. 266, ал. 3 от ГПК да бъде допуснат разпит

на двама свидетели в условията на водене. Правилно съдът е приел, че доколкото възражението на ответника е отправено едва в първото по делото заседание, същото е преклудирано и респективно доказателства за неговата основателност не следва да бъдат събирани, доколкото такова процесуално действие би било в пряко нарушение на нормата на чл. 133 от ГПК. В същата изрично е предвидено, че когато в установения срок ответникът не направи възражения, той губи възможността да направи това по-късно, освен ако пропускът се дължи на особени непредвидени обстоятелства. В този смисъл е и Решение № 60 от 10.04.2013 г. на ВКС по гр. д. № 896/2012 г., III г. о., ГК, съгласно което възраженията на ответника срещу предявения иск поначало се преклудират с изтичане на срока на отговор на исковата молба по чл. 131 от ГПК. Ответникът може да прави ново възражение след този срок само, ако поради нарушение на съдопроизводствените правила е бил лишен от възможност да го стори навреме с отговора. Този извод следва от нормата на чл. 133 от ГПК, съгласно която с изтичането на срока на отговор се преклудира възможността ответникът да противопоставя възражения, които се основават на съществуващи и известни му към този момент факти.

Видно от отговора на исковата молба, ответникът е възразил само по отношение на твърденията, относно последиците върху физическото и психическото състояние на ищеца, но не е въвел възражението за съпричиняване. Предвид това и съобразно принципа за концентрационното начало, страната не може да поправи пропуските, които поради собствената си небрежност е допуснала.

Делото следва да се насрочи за разглеждане в открито съдебно заседание с участието на страните.

Воден от горното, СЪДЪТ

ОПРЕДЕЛИ:

ПРИЕМА ЗА РАЗГЛЕЖДАНЕ въззивна жалба с вх. 286125/07.05.2021 г., депозирана от „ДИТСМАНН“ АД с ***, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Козлодуй“ №14, административна сграда - Блок А, ет.3, чрез адв. С.И. от САК, срещу **Решение № 261331/15.04.2021 г., поправено с Решение № 261784/28.05.2021г.**, постановени по гр. д. № 9572 по описа на РС-Варна за 2020 г., ГО, 47 съдебен състав

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ доказателственото искане на въззивника, да бъде допуснат разпит на двама свидетели, за установяване на съпричиняване на трудовата злополука.

НАСРОЧВА производството по в. гр. д. № 1847/2021 г. на ОС-Варна за **03.11.2021 г. от 09:30 часа**, за която дата и час да се призоват страните, ведно с препис от настоящото определение, а на въззивника да се връчи и препис от отговора на въззивната жалба.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____